

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
23 У.11040/16 (2013)
Дана 08.12.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Гордане Богдановић, чланова већа са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А.,, чији је пуномоћник Милош Р. Мацура, адвокат из Београда, Булевар Николе Тесле 30а Нови Београд, против туженог Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре РС, чије је предмете преузео Републички геодетски завод, ради поништаја решења број: 952-01-01108/2013-06 од 13.05.2013. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б., ..., чији је пуномоћник Предраг Поповић адвокат из Београда, ПП 125 11040 Београд, у извршењу одлуке Уставног суда УЖ-3114/14 од 30.06.2016. године, у предмету катастра, након усмене јавне расправе одржане дана 06.12.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.12.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, број: 952-01-01108/2013-06 од 13.05.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу Републичком геодетском заводу РС на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованог лица Б.Б., за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Пресудом Управног суда 23 У 10200/13 од 21.01.2014. године одбијена је тужба тужиоца А.А., поднета ради поништаја решења Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, број 952-01-01108/2013-06 од 13.05.2013. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Службе за катастар непокретности Обреновац бр. 952-02-248/2013 од 04.02.2013. године. Ставом I ожалбеног решења дозвољава се у листу непокретности број ... КО ... исправка података уписаних за зграду број ..., површине у габариту 1042 м², изграђеној на кат.парцели ... и то: у В листу – 1. део у колони начин коришћења и назив објекта уместо: зграда прехрамбене индустрије и производње пића – магацин, уписује се: остале зграде –

магацин – центар за дораду семена. Ставом II диспозитива ожалбеног решења дозвољава се у КО ... провођење промена и то: уместо досадашње стање: зграда број ..., површине у габариту 1.042 м2, спратности ПР, изграђеној на кат.парцели ..., са правним статусом: објекат изграђен без одобрења за градњу, држалац А.А., уписује се ново стање које гласи: зграда број ... – остале зграде – магацин – центар за дораду семена, површине у габариту 1.042 м2, спратности ПР+1, изграђеној на кат.парцели ..., са правним статусом: објекат има одобрење за употребу; упис права својине на истом објекту у корист Б.Б., ...; брисање забележбе која је гласила: објекат изграђен без дозволе на непокретностима означеној у В листу – 1. део и то: зграда прехрамбене индустрије и производње пића – магацин број ..., површине у габариту 1.042 м2, изграђеној на кат.парцели Ставом III диспозитива ожалбеног решења врши се отпис кат.парцеле ... из А листа непокретности број ... КО ..., са свим њеним индикацијама са досадашњег носиоца права коришћења А.А. ... – ... и упис исте у А лист, листа непокретности број ... КО ..., са уписом права коришћења у Б листу у корист: А.А. ... – ... и Б.Б. ..., ... бр. ..., са заједничким уделитема.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 3114/2014 од 30.06.2016. године, усвојена је уставна жалба А.А., и утврђено да је решењем Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Обреновац број 952-02-248/2013 од 04.02.2013. године, решењем Министарства грађевинарства и урбанизма број 952-01-01108/2013-06 од 13.05.2013. године и пресудеом Управног суда 23 У. 10200/13 од 21.01.2014. године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чл. 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена (став 1. диспозитива) и поништена пресуда Управног суда 23 У.10200/13 од 21.01.2014. године те одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства грађевинарства и урбанизма број 952-01-01108/2013-06 од 13.05.2013. године (став 2. диспозитива).

Према образложењу одлуке Уставног суда предмет одлучивања у управном и управносудском поступку, који су претходили подношењу уставне жалбе, било је питање да ли су, на основу утврђених чињеница и меродавног права, испуњени услови за упис права својине Б.Б. на згради број ..., површине у габариту 1042 м2, изграђене на к.п. бр. ..., КО ..., од чега је зависио и упис права коришћења тог правног лица на наведеној катастарској парцели. Даље је у одлуци наведено да је решењем првостепеног органа број 952-02-372/2010 од 17.12.2010. године извршен упис права својине на спорном објекту у корист Б.Б., да је решењем надлежног органа поништено наведено решење и одбијен као неоснован предметни захтев, а Управни суд у пресуди У. 6978/11 од 18.06.2012. године оценио да ниједном од приложених исправа није утврђено право својине Б.Б. на спорном објекту, те да се није могао дозволити ни упис права коришћења на к.п. бр...., КО Даље је констатовано да диспозитив решења од 17.12.2010. године и диспозитив првостепеног решења од 04.02.2013. године имају исту садржину, да су у поступку доношења оспореног решења првостепеног органа као нови докази оцењене потврде Одељења за урбанизам и комунално грађевинске послове Градске општине Обреновац 01 број 351-194/2011 од 17.06.2011. године и 01- број 351-301/2011 од 12.08.2011. године, о томе да након 1970. године није издато одобрење за изградњу или реконструкцију објеката на спорном земљишту са наменом за магацин пића, да наведене потврде и исправе које су већ оцењене у предмету број 952-02-

372/2010 према образложењу оспорених аката, представљају исправе подобне за спровођење тражених промена. Полазећи од изложеног Уставни суд констатовао је да је одредбом члана 123. став 5. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС”, бр. 72/09 и 18/2010), важећем у време подношења захтева Б.Б. од 30.01.2013. године, било предвиђено да странка не може поднети нов захтев за упис ако по ранијем захтеву за упис тог права и на основу истих исправа односно доказа, донета је коначна одлука. Уставни суд наводи да је имао у виду да су уз захтев Б.Б. поднет 30.01.2013. године приложене потврде Одељења за урбанизам и комунално грађевинске послове Градске општине Обреновац 01 број 351-194/2011 од 17.06.2011. године и 01- број 351-301/2011 од 12.08.2011. године које нису биле оцењиване приликом одлучивања о захтеву поднетом 23.04.2010. године, што упућује на закључак да надлежни орган није одлучивао на основу истих исправа о захтеву Б.Б.. Полазећи од правне природе нових доказа на које се позвао првостепени орган у решењу од 04.02.2013. године и имајући у виду оцену надлежног Министарства и Управног суда о доказима изведеним у предмету број 952-02-372/2010, Уставни суд налази да оспорени акти не садрже релевантне и довољне разлоге за оцену да је упис права својине Б.Б. на спорном објекту извршен на основу исправа подобних за упис права на непокретностима, нити да је испуњен неки од услова прописаних одредбом члана 97. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС”, бр. 72/09 и 18/2010). С обзиром на наведено по оцени Уставног суда оспорено решење Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Обреновац и Министарства грађевинарства и урбанизма, као и пресуда Управног суда нису образложени на начин који би отклонио сумњу у арбитражност поступања и одлучивања, на основу чега је оценио да је подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајамчено чланом 32. став 1. Устава.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда У.10200/13 од 21.01.2014. године, Управни суд је, дана 06.12.2016. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), у присуству пуномоћника

тужиоца, законског заступника заинтересованог лица – директора В.В. и пуномоћника заинтересованог лица адвоката Предрага Поповића а у одсуству уредно позваног туженог, сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

У тужби поднетој Управном суду дана 21.06.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа са законом прописаних разлога. Сматра да су у конкретном случају неправилно примењене одредбе члана 126. став 1., члана 83. став 3. члана 85., 86. став 1. и став 2. тачка 2. и 3. Закона о државном премеру и катастру, као и одредбе члана 123. став 5. и члана 137. истог Закона. Истиче да је постојање уписаног претходника један од услова за упис, да уписани претходник мора бити наведен и у приложеној исправи како би се могао уочити међусобни однос претходника и предлагача а да се из предметне исправе решење 01/2 бр. 343 од 09.12.1971. године Одељења за друштвене службе и општу управу СО Обреновац не може уочити међусобни однос претходника и предлагача, због чега је нејасно како је тај услов испуњен. Даље је навео да се из напред поменуте исправе не може поуздано утврдити на који се објекат односи, на којој парцели се објекат налази и колика му је површина, а посебно имајући у виду да у смислу одредбе члана 86. став 2. тачка 3. Закона о државном премеру и катастру исправа за упис мора да садржи седиште и матични број уписаног претходника и седиште и матични број лица које упис тражи – овде предлагача. Наводи да је предлагач три пута правноснажно одбијен у захтеву за било којим делом непокретне имовине на кат.парцели ... КО Сматра да првостепени орган располаже имовином тужиоца и исту поклања предлагачу у крајње неформалном поступку, као да је у питању нека очигледно административна грешка у називу или броју објекта, случајним уписом погрешног власника и слично, а не о имовини чији је вишегодишњи титулар тужилац. Истиче да је у проведеном управном поступку утврђено непостојеће правно следбеништво предлагача које није признато пред Привредним Апелационим и Управним судом. Истиче да ни у прошлим поступцима, као ни у овом, није испуњен ниједан законски услов да би предлагач могао бити уписан као власник објекта број ..., нашта указује и Управни суд у својој пресуди 13 У 6978/11 од 18.06.2012. године. Указује и на појављивање разних грађевинских дозвола из 70-тих година, које првостепени орган по потреби и жељи предлагача повезује са магацином, што је неодрживо јер ниједан од тих докумената није подобан за упис било којег права предлагача, с обзиром да предлагач није градитељ и да му никада није могла бити издата грађевинска дозвола. Даље наводи да је првостепени орган погрешно закључио да пресудом Трговинског суда у Београду П бр. 6019/08 од 02.03.2009. године и пресудом Привредног Апелационог суда у Београду Пж.бр. 2255/10 од 29.09.2010. године није утврђен обим права коришћења на кат.парцели ... КО ..., на којој се налази предметни објекат, због чега је предлагач сада уписан као сукорисник са заједничким уделом, с обзиром да се поменутим пресудама није уопште одлучивало ни о каквом обиму права коришћења, већ о захтеву предлагача да му се додели искључиво право својине и располагање на низу непокретности у власништву овде тужиоца, укључујући и део предметне кат.парцеле. Сматра да се првостепени орган погрешно позвао и на одредбу члана 3. став 2. Закона о промету непокретности, јер у конкретном случају нема преноса права својине на згради, јер право својине на згради уопште није утврђено ниједном титулару који би га могао пренети даље, а и сам тужилац је уписан као држалац исте. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужилац у поднеску од 22.11.2016. године сматра да Републички геодетски завод у овом управном спору не може бити пасивно легитимисана страна јер нема својство правног следбеника Министарства грађевинарства саобраћаја и инфраструктуре, нити законски основ да се у име туженог Министарства изјашњава по тужби тужиоца од 26.06.2013. године. Сматра да и уколико овлашћење 07 бр. 112-30/2016-5 од 04.02.2013. године даје основ Републичком геодетском заводу да иступа у име туженог, сматра да се на основу тог овлашћења РГЗ не може легитимисати као правни следбеник Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре. Тужилац је даље навео да је уписујући заинтересовано лице као имаоца својине на спорном објекту на основу приложених исправа првостепени орган поступио противно пресудама надлежних судова и прекорачио своја овлашћења те самовољно утврдио непостојећи атрибут правног следбеништва између заинтересованог лица Б.Б. и Г.Г. на које предузеће исправе и гласе. По мишљењу тужиоца првостепени орган није био овлашћен да утврђује правно следбеништво а посебно да га утврђује противно меритумима и правним схватањима Привредног суда у Београду и Привредног апелационог суда, као и Управног суда који правно следбеништво нису признали заинтересованом лицу које се на њега позивало.

Републички геодетски завод у одговору на тужбу који је дат сагласно члану 11. Закона о државном премеру и катастру и овлашћењу 07 број 112-30/2016-5 од 14.03.2016. године као орган који је преузео предмете Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре као правног следбеника Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, у одговору на тужбу од 02.11.2016. године сматра да је тужба неоснована те да остаје при разлозима који су дати у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице у поднесцима од 26.10.2016. године и 18.11.2016. године, навело је да је на основу члана 137. став 1. Закона о државном премеру и катастру првостепеном органу поднело дозвољени и благовремени приговор уз који је доставило нове доказе грађевинску дозволу број 343 од 09.12.1971. године, и друге доказе који нису били предмет оцене у раније спроведеном поступку везаном за предметну непокретност, да је првостепени орган узео у обзир нове доказе и по службеној дужности спровео поступак идентификације катастарске парцеле која је уписана у приложене исправе и парцеле на којој се сада налази објекат за који се тражи провођење промена, да је поступак спроведен на основу нових доказа и на основу ново утврђених чињеница које су битно другачије у односу на чињенице које су биле предмет разматрања у ранијем поступку пред Министарством просторног планирања и пред Управним судом у предмету У. 6978/11. На основу нових доказа и по утврђеној идентификацији парцеле и објеката који је предмет уписа промене, а код чињенице да је на основу раније поднете документације утврдио и правно следбеништво подносиоца захтева лица на које гласе поднете исправе, донео решење од 04.02.2013. године. Такође, заинтересовано лице сматра да тужилац нема правни интерес за покретање управног поступка нити за вођење управног спора јер не поседује ниједан доказ, да је власник непокретности која је предмет уписа. Ово стога што правноснажна и извршна грађевинска и употребна дозвола гласе на заинтересовано лице, те је нејасно како је Уставни суд прихватио да одлучује о уставној жалби. Заинтересовано лице сматра да је у спроведеном управном поступку утврђен правни континуитет између правног лица на

које гласе грађевинска и употребна дозвола и подносиоца захтева за спровођење промене, те да тужилац није доставио правно релевантан доказ да је власник на објекту у власништву заинтересованог лица. Предложио је да суд тужбу одбије, а трошкове је тражио на име састава поднеска од 26.10.2016. године у износу од 16.500,00 динара.

У речи на усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца остао је у свему при наводима из тужбе и наводима који су изнети након пресуде Уставног суда, нарочито при наводима садржаним у поднеску од 20.11.2016. године. Оспорио је наводе пуномоћника заинтересованог лица и истакао да је Уставни суд указао да није испуњен ниједан услов из члана 97. У својој речи позвао се и на изузимање грађевинског земљишта од стране општине Обреновац за потребе Д.Д. Из Предлога у допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи а трошкове управног спора није тражио.

Пуномоћник заинтересованог лица у речи на усменој јавној расправи остао је у свему при наводима који су изнети у поднесцима достављеним након доношења одлуке Уставног суда. Оспорио је наводе пуномоћника тужиоца из поднеска од 20.11.2016. године. Предложио је да суд тужбу одбије а трошкове управног спора тражио је на име састава поднеска од 30.000,00 динара и једно одржано рочиште у износу од 37.500,00 динара.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, те наводе пуномоћника тужиоца и заинтересованог лица на усменој јавној расправи, наводе заступника туженог, и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је у поступку, који је претходио његовом доношењу, првостепени орган одлучивао о приговору овде заинтересованог лица од 30.01.2013. године на упис података који се односе на објекат бр. ... који се налази на кат. Парцели ... уписан у лист непокретности бр. ... КО Уз приговор заинтересовано лице приложило је правноснажна решења Одељења за друштвене службе и општу управу СО Обреновац 01/2 бр. 343 од 09.12.1971. године, решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде бр. 320-09-1038/93-04 од 23.04.1993. године и потврде Одељења за урбанизам и комунално-грађевинске послове ГО Обреновац, бр. 351-194/011 од 17.06.2011. године и бр. 351-301/11 од 12.08.2011. године. Одлучујући о поднетом приговору, првостепени орган је, увидом у лист непокретности бр. ... КО ..., дигитални катастарски план за КО ..., скицу детаља бр. 16А/2005, базу података катастра непокретности, списе предмета из одржавања катастра земљишта бр. 952-01-2681/2002 и 952-01-2682/2002, оба од 03.12.2002. године, списе предмета са излагања на јавни увид података о непокретностима и правима на њима бр. 951-2223/2008 од 15.05.2008. године, списе предмета из одржавања катастра непокретности бр. 952-02-372/2010 од 24.03.2010. године, утврдио да је објекат нумерисан редним бројем ... (приземни) на к.п.бр. ... КО ..., уписан у лист непокретности бр. ... КО ... као: "зграда прехранбене индустрије и производње пића – магацин", без одобрења за градњу, и да је држалац истог уписана А.А. ...-.... Увидом у приложену грађевинску дозволу бр. 01/2 бр. 343 од 09.12.1971. године и употребну дозволу бр. 01/2 бр. 243/72 од 10.09.1972. године, обе издате од стране Одељења за друштвене службе и општу управу СО Обреновац, као и увидом у

налаз и мишљење вештака Градског завода за вештачење Г-672/2010 од 01.12.2010. године, првостепени орган утврдио је да се исте односе на зграду, која је по наведеној употребној дозволи, означена као магацин – центар за дораду семена (а раније по наведеној грађевинској дозволи као магацин житарица, са приступним путем у кругу фабрике на ..., на к.п.бр. ..., ..., ..., ... и ... КО ...). Из нових приложених исправа, потврде Одељења за урбанизам и комуналне грађевинске послове, Одсек за комунално-грађевинске послове Управе ГО Обреновац I-01 број 351-194/011 од 17.06.2011. године и потврде I-01 број 351-301/011 од 12.08.2011. године, првостепени орган утврдио је да поменути орган није издао ниједно одобрење у периоду од 1970. године до данас за изградњу новог или реконструкцију, санацију и адаптацију постојећег простора на к.п.бр. ..., ..., ..., ... и ... КО ..., са наменом за магацин пића. На основу напред наведеног као и чињенице да је катастар непокретности за део КО ..., коме делу припадају и непокретности уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., ступио на снагу 12.09.2009. године, првостепени орган утврдио је да је предметном објекту погрешно уписана намена – начин коришћења као: “зграда прехрамбене индустрије и производње пића – магацин”. На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени орган је, на основу члана 137. став 1. Закона о државном премеру и катастру, одлучио као у тачки I диспозитива овог решења. Надаље, увидом у напред поменуте доказе, као и решења Окружног привредног суда у Београду Фи. 7704/89 од 03.01.1990. године и Фи. 7708/89 од 03.01.1990. године, која се налазе у списима предмета бр. 952-02-372/2010 од 24.03.2010. године, првостепени орган закључио је да исти представљају исправе подобне за спровођење промене у листу непокретности бр. ... КО ..., те је применом одредби члана 84-88. и члана 97. став 1. тачка 3. Закона о државном премеру и катастру, одлучио као у тачки II диспозитива првостепеног решења. Сходно члану 3. став 2. Закона о промету непокретности ("Службени гласник РС", бр. 42/98) првостепени орган утврдио је власнику објекта право коришћења на земљишту под објектом и земљишту које служи за редовну употребу објекта, а како правноснажном пресудом Трговинског суда у Београду ХХХVI П. 6019/08 од 02.03.2009. године и пресудом Привредног Апелационог суда 1 Пж.бр. 2255/10 (2009) од 29.09.2010. године, није утврђен обим права коришћења на кат. парц. бр. ... КО ..., на којој се налази објекат бр. ..., то су у лист непокретности бр. ... КО ..., тужилац и заинтересовано лице уписани као суносиоци права коришћења на кат. парцели бр. ... КО ... са заједничким уделом, како је то наведено у тачки III диспозитива првостепеног решења.

Тужени орган одбио је жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, налазећи да је првостепени орган, увидом у сву документацију којом располаже, набројану и у образложењу оспореног решења правилно утврдио да је приговор подносиоца основан и правилном применом одредбе члана 137. став 1. Закона о државном премеру и катастру дозволио исправку података уписаних за зграду бр. ..., с обзиром да у време оснивања катастра непокретности нису биле приложене дозволе за предметни објекат, из којих би се видела његова права намена. Такође, како је, по оцени туженог органа, а имајући у виду првостепеног и извршну пресуду Општинског суда у Обреновцу П.415/08 од 22.09.2008. године, на неспоран начин утврђено правно следбеништво између Д.Д. и правног следбеника Б.Б., то је, по оцени туженог, правилно првостепени орган дозволио спровођење промене и упис права својине на згради бр.... у корист овде заинтересованог лица, с позивом на одредбу члана 97. став 1. тачка 3. Закона

о државном премеру и катастру, с обзиром да приложене исправе и докази представљају исправе подобне за упис траженог права, а којим исправама комисија приликом оснивања катастра непокретности није располагала. Надаље, по оцени туженог органа, позивање првостепеног органа на члан 3. став 2. Закона о промету непокретности (“Сл. гласник СРС”, бр. 42/98), без утицаја је на другачије решење ове управне ствари. Ово са разлога што је Самоуправни споразум о променама у организовању радне организације усвојен у новембру 1989. године, када је на снази био Закон о промету непокретности (“Сл. гласник СРС”, бр. 43/81...53/95), због чега има места примени одредби тог закона и то члана 2. став 1, члана 4. став 1. и члана 6. став 1-4. истог закона, којима је регулисан промет непокретности и начин коришћења земљишта, а посебно што се Самоуправни споразум закључује у писаном облику, због чега је, по оцени туженог, основан упис права коришћења у заједничком делу.

Код напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, по оцени Управног суда за сада се не може прихватити као правилан закључак туженог органа да су испуњени услови из члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку да се жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа одбије као неоснована, са разлога изнетих у образложењу оспореног решења.

Наиме, по оцени Управног приложени докази и то: грађевинска дозвола – правоснажно решење 01/2 број 343 од 09.12.1971. године, употребна дозвола – правоснажно решење 01/2 број:243/72 од 10.09.1972. године оба издата од стране Одељења за друштвене службе и општу управу СО Обреновац, решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде бр. 320-09-1038/93-04 од 23.04.1993. године и потврде Одељења за урбанизам и комунално – грађевинске послове ГО Обреновац број:351-194/011 од 17.06.2011. године и број: 351-301/11 од 12.08.2011. године који су били предмет оцене у поступку који је претходио доношењу оспореног решења и на основу којих је донета одлука као у диспозитиву решења првостепеног органа од 04.02.2013. године, не испуњавају услове прописане одредбама члана 83. до 88. и члана 97. став 1. тачка 3. Закона о државном премеру и катастру, да се на основу истих у катастру непокретности спроведе исправка на начин како је то учињено од стране првостепеног органа. Ово са разлога што из напред приложених исправа не може да се изведе несумњив и правноаргументован закључак о праву својине овде заинтересованог лица Б.Б. на спорном објекту. Наиме, приложена грађевинска дозвола 01/2 број: 343 од 09.12.1971. године и употребна дозвола 01/2 број: 243/72 од 10.09.1972. године гласе на Г.Г. По оцени Управног суда у проведеном управном поступку, нису приложени докази из којих произлази изложени закључак туженог о постојању правног следбеништва између овде заинтересованог лица Б.Б. и Г.Г., као инвеститора градње спорног објекта, па тиме ни докази о постојању основа и начина за стицање права својине на спорном објекту од стране заинтересованог лица. Ово са разлога што из пресуде Трговинског суда у Београду П.6019/08 од 02.03.2009. године која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда 1. Пж.2255/10(2009) од 29.09.2010. године, приложене у списима предмета произлази да су до потписивања Самоуправног споразума о променама у организовању РО из новембра 1989. године тужилац и овде заинтересовано лице били у правној вези као два ООУР-а у оквиру исте Ћ.Ћ. и то као Е.Е. и Ж.Ж., те да су по потписивању Споразума то престале бити. Ово стога што је Ж.Ж. постао посебно правно лице предузеће А.А, при чему су сва средства, права и обавезе ранијег Ж.Ж. пренета на

новоорганизовано предузеће. Са друге стране Е.Е., једним делом је наставио да послује као новоорганизовано предузеће Б.Б. а другим делом као З.З., при чему није дефинисано који део средстава, права и обавеза Ж.Ж. преузима Б.Б. а који део преузима З.З.. Полазећи од свега напред наведеног, доводи се у сумњу закључак туженог органа да је правилно поступио првостепени орган када је дозволио провођење промене и упис права својине на згради бр.12 у корист овде заинтересованог лица, с позивом на одредбу члана 97. став 1. тачка 3. Закона о државном премеру и катастру којом је прописано да се за имаоца права својине на објекту уписује градитељ коме је издата грађевинска и употребна дозвола.

Са изнетих разлога, по оцени овог суда, тужени орган није дао довољне и образложене разлоге за своју одлуку, на који начин је повредио правила поступка прописана одредбом члана 199. став 2. у вези члана 235. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку потребно је да тужени орган правилно оцени све приложене доказе, у складу са начелом оцене доказа из члана 10. Закона о општем управном поступку, те након оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, утврди да ли су испуњени услови прописани Законом о државном премеру и катастру за исправку података на начин како је то учинио првостепени орган у решењу од 04.02.2013. године.

Приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог Републичког геодетског завода истакнут у поднеску тужиоца од 22.11.2016. године, неоснован је са разлога што је одредбом члана 11. став 3. Закона о државном премеру и катастру прописана надлежност Републичког геодетског завода да у другом степену решава у поступцима оснивања и обнове катастра непокретности, и поступцима одржавања катастра непокретности и оснивања и одржавања катастра водова.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у I ставу диспозитива пресуде, стим што су примедбе суда у погледу повреда правила поступка изнете у овој пресуди, обавезни за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео на основу одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 151. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС”, бр. 72/11...55/14), а с обзиром на исход овог управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 08.12.2016. године, 23 У.11040/16 (2013)

**Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.**

**Председник већа - судија
Стево Ђурановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице**

Дејан Ђурић

ЦРП/ОИ